

Felix bűne

írta Fekete Annamária

Ezen a reggelen Felicity King a szokásosnál is korábban ébredt. Jóízűen nyújtózkodott a meleg takaró alatt, majd elmosolyodott. Ma volt Avonlea-ban a süteményvásár napja, mely minden évben megrendezésre került. A vásár célja alapvetően a jótékonykodás volt. Avonlea minden háziasszonya és háziasszony növendéke süteményeket készített ezen jeles napra, hogy azokat a város férfiúi megvegyék. A sütemények árából befolyt összeggel az egyházközség a charlottesvillei árvaházat támogatta. De nem a jótékonykodás öröme csalt mosolyt Felicity arcára oly korán, hanem a vásárral járó süteményverseny.

Felicity halkán, hogy fel ne ébressze a nála vendégeskedő Sara Stanleyt, felvette papucsát és köntösét, majd kilopódzott a szobából. A ház csendes volt, mindenki az igazak álmát aludta, lévén hajnali öt. Felicity leült a földszintre vezető lépcső tetejére és átadta magát az ábrándozásnak. Lelki szemei előtt a következő ábrándkép lebegett: Mrs. Ashley átnyújtja neki a legfinomabb süteményért járó díjat, miközben mindenki csodálattal néz rá, különösen Gus Pike. Természetesen a legújabb kék ruháját fogja felvenni, amit minap Gus iskolába menet megdicsért, a Mama pedig azt mondta, kihangsúlyozza a szeme színét.

Felicity ábrándozását a hálószobájából csukott szemmel előköválygó Alec King szakította félbe, aki kis híján átesett a lépcső tetején kuporgó lányán.

– Te jó ég, Felicity... – mormogta. – Mit keresel te itt hajnali ötkor? Én a helyedben örülnék, hogy alhatok és nem kell hajnalban kelnem, hogy megetessem az állatokat.

– Nem tudtam aludni, tudod, Apa, ma van a nagy nap – felelte ábrándos hangon Felicity, miközben felállt, hogy utat engedjen apjának.

– Nagy nap? Csak nem férjhez mész? – kuncogott Alec, aki akkorra már kellően felébredt, hogy ugrassa lányát.

– Apa, ne bolondozz... – akarta mondani sértett hangon Felicity az apjának, de erről lekésett, mert lentről a bejárati ajtó csukódása hallatszott.

Nem igaz, hogy nem vesz komolyan senki! – gondolta magában sértetten Felicity. Csak azért is megmutatom nekik! Megnyerem a mai versenyt, és akkor végre elismernek majd.

A reggeliig hátralévő idő csigalassúsággal telt, legalábbis Felicity számára. Izgatottsága édesanyjának, Janet Kingnek is feltűnt: – Ma feltűnően kipirult vagy. Csak nem a verseny miatt?

– Biztos éppen azon ábrándozik, hogy Gus szerelmet vall neki, miután megkóstolta az almáspitéjét – vigyorgott Felix, aki kellően messze ült nővérétől ahhoz, hogy ne kelljen tartania Felicity asztal alatti rúgásától.

– Inkább ehethnél normálisan, ahelyett, hogy badarságokat beszélsz, Felix. Komolyan mondom, néha azt hiszem, sosem nő be a fejed lágya – felelte gögösen nővére, akinek lába mégis elérte öccsét, aki ennek egy „au” kíséretében adott hangot

– Ne marakodjatok – szólt oda Janet, aki épp a kis Cecily haját fonta be. – Felix, inkább segíthetnél apádnak a birkáknál ahelyett, hogy a nővéredet szekírozod.

Felicity felpattant az asztaltól és nekilátott eltakarítani a reggeli maradékait, hogy minél hamarabb nekiláthasson az almáspite-készítésnek. Gyakorlottan készítette ki a hozzávalókat. A receptet annak idején Janetre hagyta a nagymamája, aki azt lánya tizenötödik születésnapján ünnepélyesen továbbadta neki. Felicity erre hihetetlenül büszke volt, hiszen ez azt jelentette, hogy most már nagylánysorba veszik.

A délelőtt lázas készülődéssel telt. Felicity meggyúrta tésztát, megpucolt vagy féltucat almát, majd vigyázva, hogy betartsa a recept utasításait, elkészítette a tölteléket. Sara a konyhaasztalnál ült és olykor-olykor felnézett házi feladatából, hogy segítséget kérjen unokanővérétől.

– Felicity, rémes ez a geometria. Hetty néni a lelkekre kötötte, hogy még ma fejezzem be, de én sokkal szívesebben feküdnék a fűben a virágzó cseresznyefák alatt – mondta Sara, miközben vágyakozón nézett ki az ablakon.

– Inkább ess túl rajta, Sara, és csináld meg, ahelyett hogy folyton az ablakon bámulsz ki – róttá meg Felicity, aki valójában maga is nagy álmodozó volt, de ezt a viláért sem vallotta volna be.

A vásár délután kezdődött, így Felicitynek bőven volt ideje a toalettjével törődni, miután kint hagyta a süteményt hűlni a konyhapulton. Felvette az új királykék, puffos ujjú ruháját, majd nekilátott a haját felnőttes kontyba csavarni. Többórányi lázas készülődés eredményeként Felicity nem úgy nézett ki, mint aki most töltötte be a tizenötöt, hanem jóval idősebbnek koránál. Önmagával elégedetten vonult be a konyhába, ahol elszörnyedve látta, hogy Felix éppen az utolsó pitét tömi magába.

– Felix King... – hangzott baljósan Felicity szájából, majd a következő pillanatban már hajánál fogva rángatta ki öccsét a konyhából.

A vásárig hátralévő órák Felicity részéről először kiabálással, majd néma duzzogással, Felix részéről pedig bűnbánattal teltek. Felix igazi torkos lévén nem tudott ellenállni a frissen sült pitének, amikor betévedt a konyhába. Mentségére szóljon, hogy nem állt szándékában az összeset megenni, de mint mondta, a pite rendkívül jól sikerült. A friss tészta azonban megtette hatását, Felix hamarosan olyan rosszul érezte magát, hogy Janet aggódva felküldte őt a szobájába, hogy dőljön le.

Felicityt elégtétellel töltötte el, hogy Felix hasa megfájdult.

– Felicity, igazán sajnálom – mondta Felix elgyötört arccal az ágya szélén ülő nővérenek.

– Úgy kell neked! – morgott Felicity. – Nem elég, hogy a versenyen nem indulhattam, de még a vásárt is kihagyom miattad.

A viláért sem vallotta volna be, hogy nem annyira a versenyből való kimaradás zavarja, hanem sokkal inkább az, hogy Gus nem látja vadonatúj ruhájában, felnőttesen feltűzött hajával.

A délután valószínűleg továbbra is rossz hangulatban telt volna, ha Felicity nem pillantja meg öccse szobájának ablakában a réten át közeledő Gus Pike-ot. Öccsét hátrahagyva lerohant, majd a bejárati ajtó előtt megtorpant, hogy nyugalmat erőltessen magára. Az előszoba tükörben megigazgatta haját, megvárta a visszafogott kopogást és csak ezután nyitott ajtót.

– Gus, micsoda meglepés! – kiáltott fel Felicity.

– Gyönyörű vagy – mondta a fiú csillogó szemmel. A viláért sem árulta volna el, hogy ő éppúgy meglátta az ablakból a lányt, mint ahogyan az őt.

Felicity elpirult a bókra és beljebb invitálta a fiút, aki Felixet jött meglátogatni.

A kisfiú éppúgy megörült Gusnak, mint a nővére, ha nem jobban. A délután összességében nagyon kellemesen telt, kiválóan elszórakoztatták egymást. Felváltva olvastak fel egy könyvből, és amikor Gusra került a sor, mindig viccesen elváltoztatta a hangját, amin hallgatósága jót derült.

Felix hasa másnapra teljesen rendbe jött. Szokatlanul kedves volt Felicityhez és édesanyjához, akik ennek nagyon örültek, de idő után kezdték úgy érezni, hogy folyton láb alatt van.

– Megtennéd, Felix, hogy elmész a boltba cukorért? Azt hiszem, nincsen elég itthon – kérte fiát Janet.

Felix lelkes volt, hogy feladatot kapott, és azon nyomban elindult, hogy teljesítse a küldetését.

A boltban Mrs. Lawson kedvesen megkérdezte, miben segíthet.

– Fél kiló cukrot szeretnék – felelte.

– Valami mást?

– Nem, köszönöm. Illetve de, mégis. Tudna nekem adni olyan szalagot, amiből a süteményverseny győztesének díját készítették?

Mrs. Lawson elmosolyodott. Előző nap Janet elmesélte neki a kudarcba fulladt sütemény ügyét, és most sejtette, mire kell Felixnek a szalag.

– Történetesen van épp egy ugyanolyan. Minden évben mi szerezzük be a díjat, és kettőt szoktunk rendelni arra az esetre, ha az egyikkel történik valami. Tudod mit, Felix? Ajándékba adom,

erre már úgy sincs szükségünk – és ezzel Mrs. Lawson már Felix kezébe is nyomta a szépen hímzett szalagot, aki boldogan távozott a boltból.

Hazafelé szinte futva tette meg az utat. Tudta, hogy Felicity örülni fog és végre megbocsát neki. Nem is sejtette, hogy ezt nővére már Gus Pike látogatásakor megtette.